

Sygn. akt X GC 1525/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2016 r. r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Paula Nowosielecka

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2016 r. r.

na rozprawie

w sprawie z powództwa J. C.

przeciwko (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na rzecz powódki J. C. kwotę 72 877,50 zł (siedemdziesiąt dwa tysiące osiemset siedemdziesiąt siedem złotych 50/100) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 6 września 2014r. ,

II. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 7 261,00 zł (siedem tysięcy dwieście sześćdziesiąt jeden złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt X GC 1525/15

UZASADNIENIE

W dniu 31 października 2014 roku powódka J. C. wniosła pozew do Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. o zapłatę kwoty 72 877,50 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 6 września 2014 roku i kosztami postępowania. Uzasadniając żądanie pozwu powódka wskazała, że w maju 2014 roku pozwana zwróciła się do niej z wnioskiem o pomoc w uzyskaniu finansowania prowadzonego przez siebie przedsiębiorstwa, a następnie w dniu 26 maja 2014 roku strony postępowania zawarły umowę o świadczenie usług polegających na pozyskaniu przez powódkę na rzecz pozwanej finansowania w kwocie pomiędzy 1 500 000 zł, a 2 500 000 zł. Zgodnie z umową świadczenie powódki uznawało się za spełnione w przypadku podpisania przez pozwaną umowy kredytowej albo umowy o finansowanie z innego źródła. Za świadczone usługi przewidziane zostało wynagrodzenie w kwocie 3,5% kwoty przyznanego finansowania. Dla potrzeb realizacji umowy pozwana przekazywała powódce dokumenty niezbędne dla uzyskania finansowania, a powódka podejmowała czynności związane z udzieleniem kredytu. Dalej powódka wskazała, że w dniu 11 sierpnia 2014 roku przekazała pozwanej wzory dokumentów, a następnie przekazane zostały warunkowo dotyczące finansowania polegającego na faktoringu do kwoty 1 750 000 zł. W dalszej korespondencji pozwana zwróciła się do powódki o zawarcie aneksu, wskazując, że pierwotna umowa nie zawierała finansowania w postaci faktoringu. Powódka wyjaśniła, że choć jej zdaniem pierwotna umowa

dotyczyła finansowania, a zatem także i na warunkach faktoringu, to wyraziła zgodę na zawarcie aneksu, który to przekazała pozwanej, celem jego podpisania. Pozwana nie odesłała jednak podpisanego aneksu, przekazując jedynie dokumenty dla celów uruchomienia faktoringu. W związku z wykonaniem świadczenia i zawarciem przez pozwaną stosowanej umowy dotyczącej finansowania powódka w dniu 2 września 2014 roku wystawiła pozwanej fakturę VAT na kwotę 72 877,50 zł zgodnie z umową. Wobec upływu terminu płatności należności powódka wezwała pozwaną do zapłaty, jednakże ta w odpowiedzi na wezwanie, wskazała, że zawarta pomiędzy stronami postępowania umowa dotyczyła tylko kredytu bankowego, w związku z czym nie można uznać, że została zrealizowana i odmówiła zapłaty należności.

W dniu 20 listopada 2014 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Poznań - Stare Miasto w P. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

We wniesionym sprzeciwie pozwana zaskarżyła przedmiotowy nakaz zapłaty w całości i wniosła w pierwszej kolejności o przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie, jako miejscowo właściwego, a dalej wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu pozwana przyznała, że zawarła z powódką umowę, oraz wskazała, że niejako przy okazji współpracy z tytułu wskazanej umowy doszło do wykonania dodatkowej usługi na rzecz udziałowca pozwanej spółki, przedmiotem której było udzielenie mu kredytu. Pozwana podniosła, że powódka z tytułu wyświadczonej usługi wystawiła udziałowcowi pozwanej fakturę VAT, która została w całości rozliczona. Dalej pozwana wyjaśniła, że powódka nie wykonała umowy w określonym terminie, dodatkowo wskazując, że przy okazji składania wniosków o kredyt doszło do kontaktu z bankiem odnośnie ewentualnego faktoringu, jednakże czynności te nie miały związku z zawartą umową, tym bardziej, że strony postępowania nie doszły do porozumienia co do wynagrodzenia oraz nie doszło do zawarcia aneksu. Reasumując, zdaniem pozwanej zawarta w dniu 26 maja 2014 roku umowa dotyczyła wyłącznie uzyskania kredytu na rzecz pozwanej, a nie faktoringu, a w konsekwencji żądanie zapłaty wynagrodzenia pomimo niezrealizowania umowy uznać należy za nieuzasadnione.

W odpowiedzi na sprzeciw powódka podtrzymała swoje dotychczasowe twierdzenia,

Postanowieniem z dnia 22 października 2015 roku Sąd Rejonowy Poznań - Stare Miasto w P. stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu Szczecin – Centrum w Szczecinie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W maju 2014 roku strony postępowania prowadziły rozmowy dotyczące nawiązania współpracy w zakresie uzyskania na rzecz pozwanej finansowania na potrzeby realizacji kontraktu dotyczącego wykonania oczyszczalni ścieków w C. D.. Po wstępnym zapoznaniu się z informacjami dotyczącymi sytuacji finansowej pozwanej powódka wiadomością e-mail z dnia 16 maja 2014 roku przedstawiła pozwanej oferty dwóch banków, które udzieliłyby tego rodzaju finansowania. W treści wiadomości powódka informowała pozwaną, że w związku z przeprowadzonymi w oparciu o uzyskane przez pozwaną informacje i dokumenty konsultacjami z przedstawicielami banków oferta jest w 99% pewna. Po zapoznaniu się z warunkami przedstawionych ofert pozwana wyraziła wolę nawiązania współpracy z powódką.

Bezsporne, a nadto dowód:

- Wydruki e-mail, k. 12-25,
- Zeznania świadka M. J., k. 265-267,
- Zeznania świadka H. Ś. (1), k. 367-369,
- Zeznania świadka M. K., k. 414-415,,
- Zeznania świadka R. G., k. 417-418,
- Przesłuchanie powódki, k. 425-427.

W dniu 26 maja 2014 roku pozwana (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zawarła z powódką J. C. umowę o współpracy, przedmiotem której było odpłatne świadczenie przez powódkę na rzecz pozwanej usług doradztwa finansowego, zmierzających do pozyskania finansowania dla pozwanej w terminie 30 dni, w banku akceptującego pozwaną, jako kredytobiorcę lub współkredytobiorcę, przez które rozumie się w szczególności następujące produkty: doradztwo finansowe i kredyt firmowy. Wysokość finansowania została ustalona na kwotę mieszczącą się w przedziale 1 500 000 zł – 2 500 000 zł. Zgodnie z § 1 ust. 2 umowy świadczenie powódki wynikające z niniejszej umowy miało być uznane za spełnione z chwilą podpisania przez pozwaną umowy kredytowej albo umowy na finansowanie z innego źródła. Zgodnie z umową pozwana zobowiązana była m.in. do przekazania kompletu dokumentacji niezbędnej do pozyskania finansowania, wniesienia zryczałtowanej, jednorazowej opłaty przygotowawczej w kwocie 2 000 zł + VAT. W § 4 umowy strony ustaliły, że wynagrodzenie za wykonanie przedmiotu umowy wynosi 3,5 % prowizji od przyznanej kwoty finansowania + VAT, płatne w terminie 3 dni od dnia wystawienia faktury VAT. Niniejsza umowa została zawarta na okres 30 dni., przy czym zgodnie z § 5 ust. 2 w przypadku, gdy mimo dołożenia należytej staranności nie dojdzie do zawarcia umowy w tym terminie, niniejsza umowa ulega automatycznemu przedłużeniu o okres niezbędny do zawarcia umowy kredytowej.

Bezsporne, a nadto dowód:

- umowa z dn. 26.05.2014r. z wydrukiem e-mail, k. 25-29,
- Zeznania świadka M. J., k. 265-267,
- Zeznania świadka H. Ś. (1), k. 367-369,
- Zeznania świadka M. K., k. 414-415,,
- Zeznania świadka R. G., k. 417-418,
- Przesłuchanie powódki, k. 425-427.

Pozwana uiszczała zaliczkę zgodnie z umową oraz na żądanie powódki przekazywała wszelkie niezbędne dokumenty zmierzające do udzielenia finansowania i udzielała koniecznych informacji. Po uzyskaniu kompletu dokumentów powódka w załączeniu do wiadomości e-mail z dnia 4 czerwca 2014 roku przesłała pozwanej pierwsze wypełnione wnioski kredytowe wymagające jedynie opieczątowania i podpisu. Pozwana po podpisaniu w dniu następnym wnioski odesłała. W późniejszym czasie powódka przesyłała pozwanej kolejne wypełnione wnioski, które pozwana po podpisaniu odsyłała.

Dowód:

- Potwierdzenie wpłaty, k. 30
- Korespondencja e-mail, k. 31-135.
- Zeznania świadka M. J., k. 265-267,
- Zeznania świadka H. Ś. (1), k. 367-369,
- Zeznania świadka M. K., k. 414-415,,
- Zeznania świadka R. G., k. 417-418,
- Przesłuchanie powódki, k. 425-427.

Banki do których zwróciła się powódka odmówiły finansowania pozwanej z uwagi na negatywną opinię kredytową prezesa zarządu pozwanej H. Ś. (1), w szczególności ujawnienie go w BIK.

Dowód:

- Zeznania świadka M. K., k. 414-415,
- Zeznania świadka R. G., k. 417-418
- Przesłuchanie powódki, k. 425-427.

W między czasie, na podstawie odrębnie zawartej umowy powódka, działając na zlecenie M. J., także starała się o uzyskanie finansowania na potrzeby prowadzonej przez niego indywidualnie działalności gospodarczej. Powódka uzyskała finansowanie na jego rzecz i otrzymała z tego tytułu wynagrodzenie prowizyjne zgodnie z umową.

Bezsporne, a nadto dowód:

- Potwierdzenie przelewu, k. 253,
- faktura Vat, k. 254,
- Zeznania świadka M. J., k. 265-267,
- Zeznania świadka H. Ś. (1), k. 367-369,
- Zeznania świadka M. K., k. 414-415,,
- Zeznania świadka R. G., k. 417-418,
- Przesłuchanie powódki, k. 425-427.

W czerwcu 2014 roku doszło do spotkania z przedstawicielem D. B. (...), który poinformował, że sytuacja finansowa powódki wyklucza możliwość finansowania w postaci kredytu, proponując faktoring. Pozwana wyraziła zgodę na taką opcję finansowania. W związku z powyższym zarówno pracownicy powódki, jak i przedstawiciel banku (...) zwracali się do pozwanej o uzupełnienie dokumentów na potrzeby wystąpienia z wnioskiem o faktoring. Pozwana przesyłała żądane dokumenty.

Dowód:

- Wydruki e-mail, k. 136-193,
- Zeznania świadka M. K., k. 414-415,,
- Zeznania świadka R. G., k. 417-418,
- Przesłuchanie powódki, k. 425-427.

W dniu 11 sierpnia 2014 roku pracownik powódki przekazał pozwanej pozyskane wzory dokumentów D. Bank, a następnie warunki finansowania polegającego na faktoringu do limitu kwoty 1 750 000 zł.

Dowód:

- Wydruki e-mail, k. 194-197,
- Zeznania świadka H. Ś. (1), k. 367-369,
- Zeznania świadka M. K., k. 414-415,,
- Zeznania świadka R. G., k. 417-418,

- Przesłuchanie powódki, k. 425-427.

W dniu 13 sierpnia 2014 roku powódka wraz z prośbą o odesłanie załączników do umowy faktoringu przesłała pozwanej projekt aneksu do umowy zawartej w dniu 26 maja 2014 roku z prośbą o jego podpisanie i odesłanie. Aneks dotyczył zmiany przedmiotu umowy zawartej w dniu 26 maja 2014 roku na faktoring i obniżenia wynagrodzenia do prowizji w wysokości 1,75% kwoty finansowania. Pozwana jednak nie podpisała i nie odesłała aneksu, przekazując jedynie powódce w następnych dniach dokumentację i załączniki dotyczące uruchomienia finansowania w postaci faktoringu.

Dowód:

- W. e-mail, k. 198-222,
- Aneks, k. 235,
- Zeznania świadka M. J., k. 265-267,
- Zeznania świadka H. Ś. (1), k. 367-369,
- Zeznania świadka M. K., k. 414-415,,
- Zeznania świadka R. G., k. 417-418,
- Przesłuchanie powódki, k. 425-427.

Wiadomością e-mail z dnia 25 sierpnia 2014 roku przedstawiciel D. B. (...) przesłał powódce wzory dokumentów w postaci umów i ich załączników, celem zapoznania się. Dokumenty te powódka przekazała pozwanej.

Dowód:

- Wydruki e-mail, k. 223-227,
- Zeznania świadka H. Ś. (1), k. 367-369,

W dniu 27 sierpnia 2014 roku pomiędzy (...) Bank (...) S.A. w W., a pozwaną doszło do zawarcia umowy faktoringu.

Bezsporne, a nadto dowód:

- Umowa faktoringu, k. 332-337,
- Zeznania świadka M. J., k. 265-267,
- Zeznania świadka H. Ś. (1), k. 367-369,
- Zeznania świadka M. K., k. 414-415,,
- Zeznania świadka R. G., k. 417-418,
- Przesłuchanie powódki, k. 425-427.

W dniu 2 września 2014 roku powódka wystawiła pozwanej fakturę VAT nr (...) r na kwotę 72 877,50 zł brutto, płatną do dnia 5 września 2014 roku. Pozwana nie uregulowała należności w określonym terminie.

Dowód:

- Faktura Vat z potwierdzeniem doręczenia, k. 228-230

Pismem z dnia 19 września 2014 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty zaległości. W odpowiedzi na wezwanie pozwana zakwestionowała obowiązek zapłaty należności ustalonej fakturą Vat nr (...), wskazując, że cel przewidziany umową – uzyskanie kredytu – nie został osiągnięty, a aneks przewidujący rozszerzenie zakresu współpracy także o faktoring nie został podpisany.

Dowód:

- Wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem nadania, k. 231-232,
- Odpowiedź na wezwanie do zapłaty, k. 233-234 ,
- Zeznania świadka M. J., k. 265-267,
- Zeznania świadka H. Ś. (1), k. 367-369,

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Niniejszym pozwem powódka dochodziła zapłaty kwoty 72 877,50 zł tytułem wynagrodzenia za zrealizowanie, poprzez doprowadzenie do zawarcia umowy faktoringu, umowy zawartej z pozwaną w dniu 26 maja 2014 roku przedmiotem której było podjęcie czynności mających na celu uzyskanie finansowania w postaci umowy kredytowej lub finansowania z innych źródeł.

Stosunek zobowiązaniowy łączący strony Sąd zakwalifikował jako umowę o świadczenie usług, do której zgodnie z odesłaniem zawartym w art. 750 k.c., zastosowanie znajdują przepisy o zleceniu. I tak zgodnie z art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Natomiast w świetle art. 735 k.c. jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. Jeżeli nie ma obowiązującej taryfy, a nie umówiono się o wysokość wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające wykonanej pracy.

Stan faktyczny niniejszej sprawy pozostał w zasadzie bezsporny. Pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia z powódką w dniu 26 maja 2014 roku umowy o współpracy, na podstawie której powódka miała doprowadzić do uzyskania finansowania działalności pozwanej. Pozwana przyznała także, że ostatecznie do zawarcia umowy kredytowej nie doszło, a finansowanie pozyskała na podstawie zawartej z D. B. (...) umowy faktoringowej. Kwestionując natomiast żądanie pozwu, pozwana podnosiła, że zawarta przez nią umowa faktoringowa, nie została objęta umową zawartą w dniu 26 maja 2016 roku, która dotyczyła wyłącznie doprowadzenia do finansowania na podstawie umowy kredytowej, wobec czego nie sposób uznać, że powódka świadczenie ustalone umową spełniła i z tego tytułu należne jest jej wynagrodzenie w wysokości dochodzonej pozwem. Pozwana dodatkowo podniosła, ostatecznie strony postępowania nie zawarły aneksu do umowy z dnia 26 maja 2014 roku, zmieniającego przedmiot świadczenia powódki na umowę faktoringu. Niezależnie pozwana zarzucała, że umowa z dnia 26 maja 2014 roku, została zawarta na okres 30 dni, w którym powódka nie doprowadziła do uzyskania finansowania co przesądza za przyjęciem, że po upływie tego czasu umowa wygasła.

Stanowisko pozwanej nie mogło jednak zasługiwać na aprobatę, a decydująca dla rozstrzygnięcia okazała się treść zawartej pomiędzy stronami postępowania w dniu 26 maja 2014 roku umowy.

Na wstępie wskazać dla porządku należało, że stosownie do treści art. 65 § 1 k.c. oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współzycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. W umowach zaś należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się jej dosłownemu brzmieniu (§ 2). Powyższy przepis wprowadza tzw. kombinowaną metodę wykładni (np. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 1995 r., III CZP 66/95, OSNC 1995/12/168). Metoda ta oparta jest na

dwóch kryteriach: subiektywnym i obiektywnym. W pierwszej fazie uznaje się za wiążący sens oświadczenia woli, w jakim zrozumiała go zarówno osoba składająca, jak i odbierająca to oświadczenie. Decydująca jest zatem rzeczywista wola stron. Następnie właściwy sens oświadczenia woli ustala się tak, jak adresat sens ten rozumiał i rozumieć powinien. Za wiążące uznać trzeba w tej fazie takie rozumienie oświadczenia woli, które jest wynikiem starannych zabiegów interpretacyjnych adresata. Ustalając znaczenie oświadczenia woli należy zacząć od sensu wynikającego z reguł językowych. Przy wykładni oświadczenia woli należy - poza kontekstem językowym - brać pod uwagę także okoliczności złożenia oświadczenia woli, czyli tzw. kontekst sytuacyjny oraz cel umowy.

Sąd dokonał interpretacji (wykładni) postanowień zawartej pomiędzy stronami umowy. W kontekście w/w reguł dokonywania wykładni Sąd w pierwszej kolejności zwrócił uwagę, że zgodnie z § 1 ust. 1 i 2 wspomnianej umowy, powódka zobowiązała się do świadczenia na rzecz pozwanej usług zmierzających do pozyskania finansowania, przez które to usługi rozumie się w szczególności kredyt firmowy i doradztwo finansowe (ust. 1). Przy czym świadczenie wynikające z umowy uznaje się za spełnione w całości z chwilą podpisania przez pozwaną umowy kredytowej albo umowy na finansowanie z innego źródła (ust. 2).

W ocenie Sądu już literalna (językowa) wykładania wskazanego postanowienia umownego, a w szczególności treść przytoczonego wyżej § 1 ust. 2 umowy jednoznacznie wskazuje, że choć strony postępowania świadczenie usług powódki wiązały przede wszystkim z doprowadzeniem do zawarcia umowy kredytowej, to dopuszczały także możliwość doprowadzenia do innego finansowania. Pośrednio - zdaniem Sadu - wskazuje na to także treść § 1 ust. 1 umowy, który przy odkreśleniu przedmiotu umowy wskazuje, iż sprowadza się on (przedmiot umowy) w szczególności do doradztwa finansowego i umowy kredytowej. Wskazane postanowienie nie formułuje zatem katalogu zamkniętego docelowych efektów świadczenia powódki (w domyśle dopuszcza osiągnięcie innego finansowania) choć niewątpliwie wskazuje, że czynności te winny koncentrować się do doprowadzenia uzyskania finansowania kredytowego.

Niezależnie Sąd zwrócił również uwagę, że za takim rozumieniem zawartej pomiędzy stronami postępowania umowy przemawia również treść prowadzonej pomiędzy stronami postępowania korespondencji e-mail, z której począwszy od końca czerwca 2014 roku (e-mail z dn. 27.06.2014r – k. 136) wynika, że pozwana - wobec braku możliwości uzyskania umowy kredytowej – ostatecznie była zainteresowana zawarciem umowy faktoringowej, co z kolei oznacza, że godziła się na taki sposób finansowania.

W tym stanie rzeczy Sad stwierdził, że choć strony niniejszego postępowania umowę o współpracy zawarły głównie w celu doprowadzenia przez powódkę do zawarcia umowy kredytowej, to w świetle przytoczonego § 1 umowy, nie sposób było uznać, że tylko ta forma finansowania została dopuszczona i wyłącznie doprowadzenie do jej zawarcia może być uznane za wykonanie przedmiotu umowy. Co więcej Sąd stanął na stanowisku (co także wprost wynika ust. 2), że za wykonanie przedmiotu umowy uważać także należało pozyskanie każdego innego finansowania nie pochodzącego z umowy kredytowej, a zatem również finansowania uzyskanego na podstawie umowy faktoringu, do której zawarcia powódka doprowadziła.

Dla wyjaśnienia jedynie wskazać należało, że celem umowy faktoringu jest bezzwłoczne pozyskanie przez przedsiębiorcę (faktora - pozwaną) środków obrotowych za sprzedane/dostarczone towary lub usługi świadczone na rzecz kontrahentów dla zachowania płynności finansowej przy jednoczesnym przeniesieniu na faktora wierzytelności z istniejących umów sprzedaży lub dostawy, ale jeszcze niewymagalnych, a także wierzytelności przyszłych z niezawartych jeszcze kontraktów. Pomimo zatem, iż z powyższego jednoznacznie wynika, że założenia umowy faktoringu i umowy kredytowej są zgoła odmienne, to ich wspólnym celem jest przekazanie środków finansowych kontrahentowi, co w zasadzie przesądziło o zakwalifikowaniu tej umowy, jako finansowania z innych źródeł (§ 1 ust. 2 in fine umowy).

Reasumując powyższe okoliczności Sąd stanął na stanowisku, że cel zawartej pomiędzy stronami postępowania w dniu 26 maja 2014 roku umowy wynikający z przyjętej przez strony definicji finansowania projektu zawartej w § 1, przy jednoczesnym uwzględnieniu przedstawionego powyżej kontekstu faktycznego, doprowadził do przyjęcia, że wbrew

twierdzeniom pozwanej wskazana umowa obejmowała swoim zakresem także czynności powódki, które doprowadziły do zawarcia umowy faktoringowej.

W świetle powyższych wywodów, w tym w szczególności wobec zaliczenia zawartej przez pozwaną umowy faktoringu do innych źródeł finansowania wskazanych w § 1 ust. 2 umowy, okoliczności związane z niepodpisaniem przez pozwaną aneksu, zmieniającego przedmiotu umowy na umowę faktoringu i obniżającego należne powódce wynagrodzenia za wykonanie umowy do 1,75% ostatecznie pozostało bez znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Sąd nie uwzględnił zarzutów pozwanej dotyczących samodzielnego przez pozwaną doprowadzenia do zawarcia umowy faktoringowej. Jak wskazuje bowiem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności wydruki e-mail, powódka czynnie uczestniczyła w procesie związanym z gromadzeniem niezbędnej dokumentacji i informacji niezbędnych do zawarcia umowy faktoringowej, organizowała spotkania z przedstawicielem banku i pozostawała z nim i pozwaną w nieprzerwanym mailowym kontakcie, a także wypełniła w sposób odpowiedni dokumenty niezbędne do zawarcia umowy, które przesała pozwanej w celu ich parafowania i opieczetowania. W kontekście przedstawionych okoliczności brak było podstaw do przyjęcia, że pozwana samodzielnie doprowadzała do zawarcia umowy faktoringu. Oparcia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym nie znalazły także twierdzenia pozwanej, wedle których ta informacje i dokumenty przesyłała powódce, bo była natarczywa. Analiza załączonych do akt postępowania wydruków korespondencji e-mail nie ujawnia bowiem jakiegokolwiek natarczywości powódki, nie wskazuje także na jakiegokolwiek niezadowolnienie pozwanej z kontaktu z powódką oraz co ważne z żadnej wiadomości e-mail nie wynika, że pozwana nie była zainteresowana dalszą współpracą z powódką, co więcej nie sposób uznać także, że samodzielnie przekazywała bezpośrednio przedstawicielowi D. Bank wszelkie dokumenty niezbędne do zawarcia umowy. Przeciwnie złożone do akt postępowania wydruki e-mail wskazują, że powódka pośredniczyła w przekazywaniu tych dokumentów, co dodatkowo utwierdziło Sąd w przekonaniu, że twierdzenia pozwanej w tym zakresie, choć poparte zeznaniami świadków M. J. i H. Ś. (1), nie polegają na prawdzie. Marginalnie jedynie Sąd zwrócił uwagę, że częsty kontakt przed podpisaniem umowy, której powódka zawarciem niewątpliwie była zainteresowana, świadczy bardziej o zaangażowaniu w sprawę i woli finalizacji umowy, niż o jakiegokolwiek natarczywości.

Na aprobatę nie zasługiwały także twierdzenia pozwanej, jakoby umowa o współpracy z dnia 26 maja 2014 roku – wobec niezrealizowania jej postanowień w określonym terminie – wygasła samoczynnie po upływie 30 dni. Sąd zwrócił bowiem uwagę, że choć istotnie treść umowy wskazuje, że została ona zawarta na czas określony 30 dni to jednak, wobec treści kolejnego ustępu, nie można było w okolicznościach niniejszej sprawy mówić o jej wygaśnięciu. Zgodnie bowiem z § 5 ust. 2 w przypadku, gdy mimo dołożenia należytej staranności nie dojdzie do zawarcia umowy w tym terminie, niniejsza umowa ulega automatycznemu przedłużeniu o okres niezbędny do zawarcia umowy kredytowej. Co prawda treść wskazanego przepisu odnosi się wyłącznie do umowy kredytowej, do której zawarcia z przyczyn od niej niezależnych (zła sytuacja finansowa pozwanej i negatywna opinia kredytowa dotycząca prezesa zarządu pozwanej) nie doprowadziła, to przy uwzględnieniu ustaleń poczynionych na wstępie, a dotyczących rzeczywistego celu umowy, Sąd uznał, że wskazane postanowienie umowne odnosiło się nie stricte do umowy kredytowej, zaś do finansowania, a zatem także do umowy faktoringu.

W konsekwencji powyższego przy jednoznacznej woli pozwanej kontynuowania umowy, uwidocznionej w sposób dostateczny w treści kierowanych do powódki mailach, w których pomimo upływu czasu na jaki umowa została zawarta przedstawiała dalsze dokumenty i informacje zmierzające do zawarcia umowy, Sąd uznał, że umowa ta uległa przedłużeniu do dnia zawarcia umowy o faktoring.

Mając zatem na uwadze powyższe okoliczności, a w szczególności fakt, że pozwana, w efekcie (na skutek) czynności przeprowadzonych przez powódkę/ przy jej udziale zawarła z D. B. (...) w dniu 27 sierpnia 2014 roku umowę faktoringową, Sąd stwierdził, że powódka wykonała przedmiot świadczenia ustalony umową z dnia 26 maja 2014 roku (doprowadziła do pozyskania finansowania), a w konsekwencji zaktualizowało się jej uprawnienia do żądania zapłaty wynagrodzenia w ustalonej tą umową wysokości 3,5% od przyznanej kwoty finansowania, która wynosiła 1 750 000 zł, pomniejszonego o wpłaconą przy zawieraniu umowy zaliczkę w kwocie 2 000 zł + VAT (1 750 000 zł x 3,5% + 23% VAT – 2 460 zł).

W tym stanie rzeczy Sąd uznał słusność stanowiska strony powodowej i uwzględnił powództwa w całości.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego Sąd oparł się na złożonych do akt postępowania dokumentach oraz na zeznaniach słuchanych w sprawie świadków M. K., R. G. i przesłuchaniu powódki, a także częściowo, w zakresie, w jakim przystawały do pozostałego w sprawie materiału dowodowego, zeznaniach świadków M. J. i H. Ś. (2).

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje postawę prawną w 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na poniesione przez powódkę koszty złożyły się: kwota 3 644 zł tytułem opłaty od pozwu, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 3 600 zł zgodnie z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.) oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. .

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.